

Dia del Seminari 2014

16 de març - 19 de març

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Dia del Seminari

S'acosta la festivitat de Sant Josep, l'espòs fidel de la Mare de Déu i custodi del Redemptor, i amb ella celebrem un any més la campanya del Dia del Seminari. En les nostres diòcesis, avancem la jornada al diumenge dia 16 de març, perquè el dia 19 de març, solemnitat de Sant Josep, és dia laboral a Catalunya. És un moment clau en la pastoral vocacional. El lema d'aquest any és L'alegria d'anunciar l'Evangeli. Està en sintonia amb l'exhortació apostòlica del papa Francesc *Evangelii gaudium* (La joia de l'Evangeli). Els sacerdots i els futurs pastors han de ser testimonis de l'alegria de l'Evangeli, que transmeten a tots els homes.

Cal que tots preguem amb perseverança per les vocacions sacerdotals, perquè la principal activitat de la pastoral vocacional de l'Església és l'oració: «Els sembrats són abundants i els obrers pocs; pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que envii obrers al seu sembrats» (Lc 10,2). Cal promoure de manera especial i urgent una cultura vocacional entre tots, pregant pels seminaristes que es formen al Seminari Interdiocesà de Barcelona, candidats a esdevenir sacerdots de les nostres diòcesis.

Els seminaristes són una benedicció de Déu, nois i adults que responen positivament a la crida del Senyor.

Mereixen el nostre recolzament.

Diumenge I de Quaresma | Cicle A

Lectura del llibre del Gènesi (2,7-9; 3,1-7)

El Senyor-Déu modelà l'home amb la pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. [...]

La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: «Així Déu us ha dit que no mengeu dels fruits de cap arbre del jardí?» La dona li respongué: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè morírem.» La serp digué a la dona: «No moríreu pas! Déu sap que, si un dia en menjàveu, se us obririen els ulls i seríeu igual que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal.» La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit, que en menjà com ella, i se'ls obriren a tots dos els ulls. Llavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars.

Salm responsorial (Salm 50)

Compadiu-vos de nosaltres, Senyor, perquè hem pecat.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (5,12-19)

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar.

Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va imperar la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaran gràcies a un de sol que és Jesucrist...

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (4,1-11)

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: "L'home no viu sols de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu."»

Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix; l'Escriptura diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres."» Jesús li contestà: «També diu l'Escriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu."» [...]

Posar condicions a Déu | Mn. Marc Majà i Guiu

Quaresma: temps de desert, entrenament i preparació. Temps de desert per la memòria de l'èxode que va viure el poble d'Israel i, també, dels quaranta dies en què Jesús va recollir-se abans de començar la seva vida pública. Temps d'entrenament perquè la vida al desert no és fàcil: hi ha pocs mitjans materials, en un context més aviat incòmode i hostil i, a més, en solitud. Temps de preparació, perquè el desert quaresmal no és un fi en si mateix sinó que apunta a una Terra Promesa, a un trobament, el de cadascun de nosaltres (l'home vell) amb Crist ressuscitat (l'home nou).

El relat de les temptacions ens introdueix en aquest temps de desert. Fixem-nos com el Maligne tempta Jesús, tot mirant de fer-lo sospitar de Déu, de posar-li

condicions: per dues vegades Jesús escolta «si ets Fill de Déu...» i, d'altra banda, la darrera temptació també porta una condició: «Si et prosternes i m'adores...» És com si el Maligne volgués fer comparar a Jesús: «Mira de què poc et serveix ser Fill de Déu (si ni tan sols li pots exigir aliment, les pedres, o salut, que et salvi) i, en canvi, mira quant et donaria jo si m'adoressis!»

Comencem aquesta Quaresma amb la voluntat ferma de no posar condicions a Déu, de posar-nos totalment a les seves mans. Fem nostra l'oració que avui escoltarem en l'ofertori: «Feu, Senyor, que posem tot el nostre cor en les ofrenes que us presentem.» Així, oferint tot el nostre cor a Déu, ell ens farà passar de mort a vida.

Quaresma: temps de testimoniar | Romà Casanova, bisbe de Vic

En el missatge del papa Francesc per a la Quaresma d'aquest any, hi trobem aquesta frase: «S'ha dit que l'única tristesa veritable és no ser sants; podríem dir també que hi ha una única misèria veritable: no viure com a fills de Déu i germans de Crist.» La Quaresma és temps oportú per a viure en camí personal i comunitari de conversió. La santedat de vida i el testimoni de caritat són punts fonamentals del camí cristià.

El Sant Pare, en el missatge esmentat, posa la mirada en Crist, recordant les paraules de sant Pau: «Jesucrist es va fer pobre per vosaltres, perquè us enriquíssiu amb la seva pobresa» (2Co,8,9), per invitar-nos a viure una vida pobra en sentit evangèlic. I, des d'aquesta mirada, ens porta a l'atenció i la responsabilitat davant la misèria humana.

En l'evangeli veiem quina és la pobresa de Crist, que va des de Betlem al Calvari. I és que l'estil de Déu és la pobresa: «Déu no es revela mitjançant el poder i la riquesa del món, sinó mitjançant la debilitat i la pobresa», perquè Déu és amor i allibera i enriqueix les criatures que estima. La pobresa de Crist és la de carregar amb el pes dels nostres pecats per alliberar-nos de la nostra misèria i, així, enriquir-nos.

La Quaresma és temps oportú per a tornar a experimentar que som un poble de pobres, salvats per Crist, enriquits per ell. La Quaresma és el temps favorable per a testimoniar davant dels altres la nostra

única riquesa, la salvació de Crist, tot confessant humilment els nostres pecats. La Quaresma és temps de salvació per a nosaltres i per a tots els homes: «Déu continua salvant els homes i salvant el món, mitjançant la pobresa de Crist, el qual es fa pobre en els sagraments, en la Paraula i en la seva Església, que és un poble de pobres. La riquesa de Déu no pot passar a través de la nostra riquesa, sinó sempre i només a través de la nostra pobresa personal i comunitària, animada per l'Esperit de Crist.»

Francesc parla de la distinció de tres tipus de misèria: la material, la moral i l'espiritual. El cristià no pot passar mai indiferent davant aquests tipus de misèria. Davant la misèria material dels qui viuen en una condició que no és digna de la persona humana, cal oferir el servei de la caritat «per a respondre a les necessitats i curar aquestes ferides que desfiguren el rostre de la humanitat». Hi ha també la misèria moral, «que consisteix a convertir-se en esclaus del vici i del pecat». I la misèria espiritual, «que ens colpeja quan ens allunyem de Déu i rebutgem el seu amor». L'únic que veritablement salva i allibera és Crist. «L'Evangeli és l'antídot veritable contra la misèria espiritual. En cada ambient el cristià és cridat a portar l'anunci alliberador que hi ha perdó del mal comès, que Déu és més gran que el nostre pecat i ens estima gratuïtament, i que estem fets per a la comunió i per a la vida eterna.»

Agenda litúrgica de la setmana

9 ■ Diumenge I de Quaresma / Cicle A. Sant Pacià, bisbe (†390). Santa Francesca Romana, religiosa (1384-1440). Sant Candi, màrtir.

Lectures: Gènesi 2,7-9 / Salm 50 / Romans 5,12-19 / Mateu 4,1-11

Litúrgia de les hores: Setmana I

10 ■ Dilluns. Sant Simplicí, màrtir (†483).

Lectures: Levític 19,1-2.11-18 / Salm 18 / Mateu 25,31-46

11 ■ Dimarts. Santa Òria, verge

(†1070). Sant Eutimi, bisbe (†840).

Lectures: Isaïes 55,10-11 / Salm 33 / Mateu 6,7-15

12 ■ Dimecres. Sant Teòfanes, monjo (†817).

Lectures: Jonàs 3,1-10 / Salm 50 / Lluc 11,29-32

13 ■ Dijous. Sant Roderic, màrtir (†857). Sant Ramir, monjo (†554).

Lectures: Ester 14,1.3-5.12-14 / Salm 137 / Mateu 7,7-12

14 ■ Divendres. Santa Matilde, religiosa (†968).

Lectures: Ezequiel 18,21-28 / Salm 129 / Mateu 5,20-26

15 ■ Dissabte. Santa Madrona, màrtir (s. X).

Lectures: Deuteronomi 26,16-19 / Salm 118 / Mateu 5,43-48

16 ■ Diumenge II de Quaresma / Cicle A. Sant Heribert, bisbe (970-1021). Santa Eusèbia, religiosa (†680).

Lectures: Gènesi 12,1-4a / Salm 32 / 2Timoteu 1,8b-10 / Mateu 17,1-9

Sant Francesc Coll, la dolça melodia de la fe

Pot afirmar-se que sant Francesc Coll no va fer en la seva vida una altra cosa que desenvolupar els continguts i exigències del Credo que, amb entranyable melodia popular i en llengua catalana, va aprendre a cantar a la seva parròquia de Gombreny ja des de la infància, en la segona dècada del segle XIX.

Després es va convertir ell mateix en cantor dels missatges que transmet el Símbol dels Apòstols, síntesi del missatge evangèlic. Pot ser que d'alguna manera s'estrenés ja com a cantor en el seminari de Vic, però és cert que, tan bon punt va professar en el convent de l'Anunciata de Girona a l'octubre de 1831, es va encarregar de la direcció del cor dels frares, que en total integraven una comunitat d'una mica més de quaranta religiosos.

Va continuar amb l'anunci i el cant de la fe a partir de 1838, en les parròquies d'Artés i Moià, on va ser enviat pel prelat de Vic. En aquesta última és segur que va formar un cor de cantors, sostingut amb tota competència per l'organista Mn. Josep Matarrodona,

a qui el Pare Coll va tractar sempre com a entranyable germà, fins al punt de pensar que, a la seva casa i església domèstica a Moià, pogués establir-se un noviciat de la Congregació de Dominiques de l'Anunciata tot just fundades pel nostre sant.

Recolzat en la seguretat i harmonia de la fe, va continuar brillant amb llum cada vegada més intensa en incomptables parròquies disseminades per les diòcesis catalanes de Vic, Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona, Urgell i Solsona. Fou canonitzat pel papa Benet XVI l'11 d'octubre del 2009 a la basílica de Sant Pere del Vaticà.

Un model sacerdotal

El nou sant es presenta com a model de com pot portar-se a la pràctica el compromís adquirit en l'ordenació: oferir el sacrifici de Crist, beneir, presidir el poble fidel i predicar les veritats que il·luminen en la seva globalitat la vida del creient. Tot això va realitzar el nostre sant en sintonia, subordinació i col·laboració amb l'orde episcopal. Els bisbes així ho van apreciar i fins ho van explicar en alguns dels informes que van elevar a la Seu Apostòlica, especialment amb motiu de les anomenades «visites *ad limina*». Van veure ells que Francesc Coll va ser laboriós en grau superlatiu, alhora que una persona d'exímia virtut i de màxim i ardent zel, desplegat de manera contínua en el ministeri de la predicació i del confessional. Es va comportar amb els sacerdots com un germà sol·lícit per al seu bé, apòstol infatigable, conseller i animador en tot moment. Aquests demanaven el seu parer i es convertien de bon grat en els seus col·laboradors.

Religiós exemplar, reconstructor del carisma dominicà

Amb amor infratigable va correspondre a la gràcia de la vocació a l'estat religiós i, encara que amb obstacles aparentment insalvables, va portar a plenitud les exigències de la seva identitat dominicana, sense convent i sense hàbit des dels vint-i-tres anys d'edat per motius del context polític. Això no va ser obstacle perquè ell brillés en el firmament dels fills de sant Domènec com un dels seus més heroics seguidors, en la pobresa radical, austeritat de vida, predicació itinerant, valoració de

l'estudi, oració contemplativa alimentada per la Paraula de Déu i l'Eucaristia, devoció a Maria, amor per la justícia i la pau, constructor de vida comunitària com a ànima de la missió, recerca del proïsme per distribuir-li els tresors de la doctrina i la gràcia. Era un dominic de cos i ànima i va procurar el desenvolupament de noves branques en el secular arbre de la família dels Predicadors. No es va limitar a proferir lamentacions per les destrosses que van causar els vendavals de la persecució en el conjunt de la vida religiosa, i en la seva en concret, sinó que va empeltar una nova tija en aquesta i la va atendre amb cura, convertint-ho en la primera congregació de dominics en l'àmbit hispà. La seva missió, amb tota claredat indicada, consisteix en el servei a la taula de la doctrina —com diria santa Caterina de Siena— tant pel que fa a projectar llum cap a les veritats a professar, com en la manifestació del camí que es configura de conformitat amb la llei de Crist. Servei, en una paraula, en l'àmbit de la teologia dogmàtica i de la moral va ser el que va assenyalar com a objectiu al seu grup d'educadores i predicadores.

Els seus predilectes

Les famílies, associacions, la societat sencera, el món rural i de la incipient indústria, els artesans, comerciants, transportistes, el camp del treball en general, els nens i joves, ancians i malalts, els privats de llibertat, els pobres, van gaudir de la seva predilecció. Això explica la facilitat amb què sintonitzava amb tots. D'ell pot dir-se allò que afirmaven de sant Domènec els seus contemporanis: tal com estimava tothom, de tothom era estimat. Als seglars els va ajudar a descobrir la crida

rebuda de Déu cap a la perfecció de la vida cristiana. La perfecció en el seu estat és el cim per escalar. No pretenia afalagar les orelles de ningú, i per això a vegades el van perseguir, però, a l'hora de la veritat, els perseguidors es van convertir en seguidors. Cap al món dels seglars, assenyaladament els més necessitats, i vers a la formació integral de la dona va orientar les escoles que atenia la seva congregació. Va voler que les nenes i joves que les freqüentessin es convertissin en ferment dins una societat renovada. Per dret, el camp d'irradiació del seu institut religiós és la terra sencera. Ho serà de fet, escrivia, si els seus membres integrants seguien fidelment les petjades de Crist i de Maria. L'Església té des de fa quatre anys un nou sant en el calendari litúrgic, la festa del qual se celebra el 19 de maig, dia de l'aniversari del seu naixement a la vida de Déu pel baptisme, sacrament que va rebre l'endemà de la seva vinguda al món l'any 1812.

(Síntesi de la intervenció del P. Vito en el curset d'estiu de la diòcesi de Vic)

Perfil biogràfic

Sant Francesc Coll va néixer a Gombreny el 18 de maig de 1812, fou un sacerdot de l'Orde de Predicadors (dominics) i el fundador de la Congregació de Germanes Dominiques de l'Anunciata, tot i que per les circumstàncies polítiques fou exclaustrat. Fou un gran missioner popular, a l'estil de sant Antoni Maria Claret. El papa Benet XVI digué d'ell en la cerimònia de canonització: «Francesc Coll arribava al cor dels altres perquè transmetia el que ell mateix vivia amb passió en el seu interior, el que cremava en el seu cor: l'amor de Crist, el seu lliurament a ell. Perquè la llavor de la Paraula de Déu trobés bona terra, Francesc va fundar la congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata, amb la finalitat de donar una educació integral a nenes i joves, de manera que poguessin anar descobrint la riquesa insondable que és Crist, aquest amic fidel que mai no ens abandona ni es cansa d'estar al nostre costat, animant la nostra esperança amb la seva Paraula de vida...»

Crònica breu de la visita pastoral a l'arxiprestat de Vic (VI) | Mn. Joan Casas

La parròquia del Carme

El diumenge 15 de desembre, visita pastoral al Carme. El senyor rector, Mn. Joan Jiménez Rubio, esperava el senyor bisbe a l'església. Confessionari i catequesi. La gent anava omplint el bell temple. Els membres del cor parroquial feren un moment d'assaigs i arribaren els quatre confirmands adults, que presentà Mn. Josep M. Riba, arxiprest.

Bonica missa estacional, concorreguda i devotament participada. En l'homilia el Pastor va comentar l'alegria del III Diumenge d'Advent, anomenat Gaudete, primera paraula del cant d'entrada en llatí. L'evangeli centrat en Joan Baptista, personatge central d'aquest temps que prepara el Nadal, donava el to de l'exhortació. Cal que, com ell, enviem els homes a Jesús. Veiem el que fa i escoltem el que ensenya.

Sant Julià Sassorba

Seguidament es feia la visita a la parròquia de Sant Julià Sassorba. Ja passava de la una. El grup de fidels esperava a recer de la porta, agradósament assolellada. Eucaristia de caire familiar presentada pel senyor rector, Josep M. Riba. Homilia esperançadora, atentament escoltada per petits i grans. Joan Baptista ensenya a preparar els camins del Senyor. Fem cas del seu testimoniatge i de les seves paraules.

Al final, el rector presentà els trets principals de la par-

ròquia. L'església s'omple per Nadal, per la Festa Major i per Tots Sants. I anunciava que, enguany, la missa del gall serà a les nou del vespre. El bisbe agrai el servei pastoral i saludà tothom eixint de missa. Deliciosos moments de presentacions i confidències que tant valoren les persones i que han anat teixint la nostra història cristiana.

Sant Domènec

El diumenge IV d'Advent, dia 22, visita pastoral a la parròquia de Sant Domènec. El senyor bisbe visitava el despatx parroquial amb el rector moderador, Mn. Josep M. Riba, canonge i arxiprest. Després es posava al confessionari. L'edifici és venerable pels sants dominics que hi han pregat: sant Pere Almató, sant Francesc Coll i el P. Josep Sadoc Alemany, primer arquebisbe de San Francisco de Califòrnia dels EUA.

En la concelebració de la missa estacional també hi fou present Mn. Joan Jiménez, co-rector. Hi assistí molta gent, cantant i participant joiosament. En l'homilia el prelat exhortà a preparar el camí de la vinguda del Senyor, seguint l'exemple de sant Josep. Humil, silenciós, obedient i decidit, tal com ens el presentava l'evangeli del dia (Mt 1,18-24). La nota simpàtica i ja nadalenca la hi posaren els divuit nens i nenes de la catequesi que vingueren a l'entorn de l'altar amb la seva llum alegre a l'hora de l'adoració. Fou molt bonic.

24è. Pelegrinatge a Fàtima i Aranda de Duero: del 15 al 20 de maig.....

La Delegació de l'Apostolat Mundial de Fàtima a Manresa organitza el 24è. Pelegrinatge a Fàtima i Aranda de Duero. Se surt el dia 15 de maig, i a Aranda de Duero es visita l'exposició Eucaristia de «Las Edades del Hombre». Es visita Valladolid, Buçacao i Fàtima. Al santuari marià es farà durant el cap de setmana el viacrucis, es visitarà Aljustrel, poble natal dels vidents, el rosari i l'eucaristia concelebrada, així com la processó dels adéus. A la tarda del diumenge es visitarà Lamego i el santuari de la mare de Déu del Remei. El preu del viatge és de 600 euros, que comprèn comode autocar, pensió alimentícia completa, allotjament amb habitacions dobles amb bany (l'habitació individual amb bany tindrà un suplement) i assistència religiosa.

Informació i inscripcions al següent telèfon: 938 724 458 i 939 729 294 (4 a 5 de la tarda i de 9 a 10 del vespre).

Parròquia del Carme, Vic

Acabada la missa i les salutacions, el rector ens oferí un àpat fraternal, que ja tingué gust de Nadal; a la seva residència i cuinat per ell mateix.

Sant Esteve de Granollers de la Plana

El dia 29 de desembre, visita pastoral a la parròquia de Sant Esteve de Granollers de la Plana. El senyor bisbe hi arribà mitja hora abans. Missa estacional concelebrada amb el senyor rector, Mn. Pere Soler Puigoriol. Festa de la Sagrada Família, cants i signes de la festa de Sant Esteve, celebrada tres dies abans. Homilia de circumstàncies, exhortant a seguir els exemples de treball, pregària i ofrena de Natzaret.

Cant dels goigs i visita al pessebre monumental. Pica-pica familiar i conversa informal amb tothom. Dinar amb els membres del Consell. Una vintena de bones persones. Sobretaula llarga i distesa. Vibracions dels problemes i vida parroquial.

A la tarda, visita a quatre malalts a domicili. El bisbe intentà de visitar la capella de la Mare de Déu de Palau... però fou impossible. Clau segrestada. A veure si a la pròxima serà la bona.

Altres visites

El dia 3 de gener del 2014 el prelat visità els PP. Claretians. Casal Claret, germanes de la Institució Claretiana i dinar amb els Missioners Fills del Cor de Maria. El dia 4 estigué amb la comunitat de Josefines de la Casa Sacerdotal. Actualment hi resideixen 23 capellans.

La Calla

El diumenge dia 5, la Calla, Mare de Déu del Roser. Està dins la parròquia de Lurdes. El senyor rector, Mn. Francesc Chía, acompanyava el senyor bisbe. També Mn. Jordi Canamasas, que és el que hi celebra habitualment. Un bon grup de gent guarda memòria del famós Mn. Josep Guiteras (a.c.s.). Vivia pobrament, mai no s'asseia a taula per menjar i ajudà molta gent a tenir casa al barri de l'Estadi de Vic.

Breus

» Recés de Quaresma: «La conversió. Seguint les passes del papa Francesc»

La Quaresma és un temps privilegiat per a dedicar unes hores exclusivament a Déu, per a revisar la nostra vida. Els pròxims 22 i 23 de març tindrà lloc a la Casa de Recés Casademunt Josep Maria, El Brull (Osona) i serà predicat per Mn. Joan Casas, vicari episcopal i antic missioner a Ruanda. Preu: 50 euros. Inscripcions al 938832655.

» II Trobada Diocesana d'Infants

El dissabte 29 de març tindrà lloc la II Trobada Diocesana d'Infants al col·legi del Roser de Sant Julià de Vilatorrada. A les 10 del matí hi haurà l'acolliment; a les 10:30, pregària i presentació; a les 11, activitats per grups, i a

les 13, eucaristia. A les 14, el dinar (que cal portar-se), i a les 15, activitats de formació. La jornada acabarà a les 16:30. Sortiran autocars de Ripoll, Torelló, Manlleu, Vic, Igualada, Manresa i Artés. Per a informació i inscripcions: catequesi@bisbatvic.com

» Presentació del llibre L'Esperit, llavor de l'univers

El pròxim 12 de març es presentarà el llibre L'esperit, llavor de l'univers (Claret, col·lecció «Savieses», Barcelona 2014), que inclou els darrers pensaments i reflexions teològiques del Dr. Ramon Pou i Rius. L'acte tindrà lloc al Temple Romà de Vic a 2/4 de 8 del vespre i hi parlaran Miquel Ylla-Català, Jordi Comas, Joan Torra i Eusebi Coromina.

Salvem la infància! (II) | Josep Maria Rovira Marsal.....

Avui, alguns dels trets de la infància del passat han canviat bastant, a causa de diversos motius, tots ells positius.

El pluralisme democràtic, per exemple, ha fet que els adults no estiguin d'acord en tot, i, per tant, no hi ha un front comú de la gent gran. Avui són pocs els qui s'adventuren a corregir en públic un petit que no sigui el seu propi fill.

El desenvolupament dels mitjans d'informació, televisió, internet... ha fet que els nens aprenguin a un ritme vertiginós algunes coses sense la necessitat dels grans. Ho saben tot, ho han vist tot, ho han descobert tot, i l'adult (els pares) no pot controlar tota la informació que arriba al nen. El nen sap coses que abans eren reservades al món dels grans.

L'escola ja no és la font quasi única d'informació. El professor, el mestre, ha perdut, potser per això, part de la seva autoritat absoluta. Per contra, l'administració educativa demana a l'escola, cada cop més, que s'impliqui en l'educació de temes que la societat no és capaç de resoldre. I apareixen a l'escola: l'educació viària, educació mediambiental, educació per a la salut i higiene, educació sexual, educació per a evitar la drogodependència, per a respectar la multiculturalitat...

El món dels nens i dels adults es barregen. Jugar ja no és una activitat pròpia només dels nens. Els grans sovint hi participen i organitzen i estimulen la competitivitat en el joc, que s'ha sofisticat fins a l'extrem. Però els nens, ells sols pel seu compte, juguen poc. I lleixen menys. No tenen temps. A més a més de l'escola, tenen activitats organitzades... i la televisió, els videojocs, internet...

No és veritat que qualsevol temps passat fos millor. El pluralisme és una expressió de la llibertat de l'home,

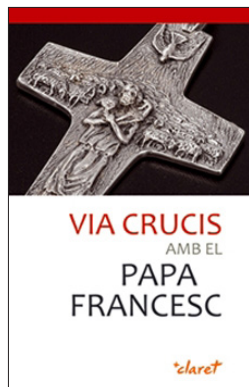
que és el do per excel·lència que hem rebut. La tècnica i amb ella el desenvolupament dels mitjans de comunicació i audiovisuals és un bé per a la humanitat i una expressió de la capacitat, voluntat i iniciativa de l'home. Algunes possibilitats d'esbarjo són extraordinàriament divertides i estan a l'abast de quasi tothom. L'apropament de generacions, de pares i fills, segur que és bo per a millorar la comunicació i l'enteniment entre tots.

Però hi ha un fet que hauria d'inquietar-nos: el perill de desaparició de la infància i les possibles repercussions negatives si no posem els mitjans per evitar-ho o compensar-ho d'alguna manera.

De fet, la pèrdua massa prematura de la innocència, el coneixement de moltes coses i molt aviat, sense una proporcionada valoració moral o sense una assimilació a fons d'elles, pot tenir repercussions importants. El nen, l'adolescent, és més pragmàtic i menys idealista. És menys nen... i potser menys adult quan arribi a gran, perquè no ha tingut l'adequat ritme d'aprenentatge que li permeti d'assumir la realitat global. No és que s'hagi de retardar el ritme. Si l'avenç permet d'ensenyar més ràpidament algunes tècniques, aptituds, habilitats, destreses i coneixements... millor! El problema pot aparèixer quan s'oblida tota la dimensió de la persona humana. Quan hi ha un desequilibri entre els coneixements i destreses adquirides, i altres aspectes com l'educació de la voluntat, l'educació dels sentiments i l'educació de la valoració moral de les conductes, que no tenen, en alguns casos, ni el temps ni el ritme proporcionats.

Aleshores pot passar que el nen coneix més coses però no es fa més savi, ha vist més coses però ha perdut la capacitat d'admirar, té més coses però no és més feliç.

Llibres | Viacrucis amb el papa Francesc

Editorial Claret. El viacrucis és un moment significatiu i important per a la pietat de les comunitats cristianes durant la Quaresma i la Setmana Santa: un moment de pregària genuïna i sincera, ordida en la seva trama essencial per la Paraula de Déu. La Paraula marca la successió de les «estacions» tradicional, moments d'aturada per a complementar les etapes del camí dolorós i salvador de Jesús vers el Calvari.

Amb el viacrucis ens unim a l'Hora que commemorem: l'Hora en què l'Anyell, carregat amb els pecats del món, pujà cap a l'indret on vessà la sang de la nova i eterna Aliança.

Francesc ens avisa que «amb la creu passa que en copsem el sentit segons l'«esperit» amb què ens la mirem». Deixem, doncs, que la creu ens interpel·li. Deixem que els nostres ulls s'omplin de contemplació tot mirant-la. Sense perjudicis, sense determinismes... deixem que ens digui que allà hi ha la saviesa, la clau d'interpretació de la vida, l'Esperança.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60